

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Nowak

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Grabarz

w obecności Prokuratora Rejonowego w Belchatowie Małgorzaty Karwackiej – Barylskiej i Danuty Gusty

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 26 lipca 2016 r., 11 października 2016 r., 13 lutego 2017 r. i 02 marca 2017 r.

sprawy **M. P. (P.)** z domu K., urodzonej (...) w B., córki Z. i A. z domu D.

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 17 maja 2013 r. w B., woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.100 zł. firmę (...) SA, w ten sposób, że na przygotowanym przez pełnomocnika spółki (...) egzemplarzu umowy o pożyczkę o nr (...) wypełnionym na dane osobowe P. C., podrabiając podpis w/w osoby jako pożyczkobiorcy, sfalszowała umowę pożyczki zawartą pomiędzy firmą (...) SA, a P. C., w wyniku czego wprowadzając w błąd pożyczkodawcę, co do tożsamości osoby zaciągającej pożyczkę i zamiaru spłaty zobowiązania finansowego wyłudziła kwotę 1.100 zł., czym działała na szkodę (...) SA w K. oraz P. C.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

II. w dniu 17 maja 2013 r. w B., woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 800 zł. firmę (...) sp. z o.o., w ten sposób, że na przygotowanym przez pełnomocnika spółki (...) egzemplarzu umowy o pożyczkę o nr (...) wypełnionym na dane osobowe P. C., podrabiając podpis w/w osoby jako pożyczkobiorcy, sfalszowała umowę pożyczki zawartą pomiędzy (...) sp. z o.o., a P. C., w wyniku czego wprowadzając w błąd pożyczkodawcę, co do tożsamości osoby zaciągającej pożyczkę i zamiaru spłaty zobowiązania finansowego wyłudziła kwotę 800 zł., czym działała na szkodę P. C.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1) oskarżoną **M. P.** uznaje za winną dokonania zarzucanych jej czynów, z tą zmianą, iż przyjmuje, że stanowią one jedno zachowanie podjęte w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierza jej karę **8** (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę **50** (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny w rozmiarze **20** (dwadzieścia) złotych każda;

2) na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić po pozostawieniu w aktach sprawy kserokopii:

- firmie (...) SA dowód rzeczowy szczegółowo opisany w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) na karcie 49 akt pod pozycją 1;

- firmie (...) sp. z o.o. dowód rzeczowy szczegółowo opisany w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) na karcie 49 akt pod pozycją 5;

3) na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od oskarżonej **M. P.** na rzecz pokrzywdzonej **P. U.** (uprzednio C.) kwotę **424,90** (czterysta dwadzieścia cztery 90/100) złotych tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

4) zasądza od oskarżonej **M. P.** na rzecz oskarżycielki posiłkowej **P. U.** kwotę **1512** (jeden tysiąc pięćset dwanaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego;

5) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę **2474** (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym **380** (trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 532/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. była przedstawicielem handlowym firmy (...) zajmującej się udzielaniem pożyczek. Jej znajomą była P. C. (obecnie U.). P. C. na swoje nazwisko zawierała dla M. P. umowy pożyczek tzw. chwilówek. Oskarżona przychodziła do niej do domu i P. C. podpisywała umowy pożyczek, po czym M. P. zabierała pieniądze. Część z nich została spłacona.

/dowód: zeznania świadka P. U. k. 24 – 25, 217, zeznania świadka R. J. k. 31 – 32, 349/.

Zarówno w firmie (...) SA jak i w firmie (...), które udzielały pożyczek, panowała zasada polegająca na tym, że przedstawiciel handlowy sprawdzał potencjalnego pożyczkobiorcę w systemie i jeżeli weryfikacja przebiegła pomyślnie, to kierownik regionalny drukował umowę pożyczki, podpisywał ją i wręczał przedstawicielowi kwotę pożyczki. Z dokumentami i pieniędzmi przedstawiciel handlowy udawał się do pożyczkobiorcy, który podpisywał umowę kwitując tym samym odbiór pieniędzy. Również przedstawiciel handlowy zajmował się odbieraniem rat pożyczek udając się w tym celu do domu pożyczkobiorcy. Kierownikiem regionalnym w (...) SA i w (...) był R. J.. Przedstawicielem handlowym na terenie B. i P. była I. S. oraz A. W..

/dowód: zeznania świadka M. O. k. 33 - 37, 312, zeznania świadka K. Ł. k. 29 - 30, 248 – 249, zeznania świadka R. J. k. 31 - 32, 349, zeznania świadka I. S. k. 42 – 43, 249, pismo z firmy (...) SA k. 359 - 362/.

M. P. dysponowała danymi swojej koleżanki P. C. i w dniu 17 maja 2013 r. na przygotowanym przez pełnomocnika spółki (...) egzemplarzu umowy o pożyczkę o nr (...) wypełnionym na dane osobowe P. C., podrobiła jej podpis jako pożyczkobiorcy i uzyskała pożyczkę w kwocie 1.100 złotych nie mając zamiaru dokonania jej spłaty.

/dowód: kserokopia umowy pożyczki o nr (...) k. 2 - 10, ekspertyza kryminalistyczna k. 96 - 149/.

Kolejną umowę pożyczki M. P. wykorzystując dane P. C. zawarła w dniu 17 maja 2013 r. w firmie (...) sp. z o.o. Działała ona w analogiczny sposób, jak w poprzednim przypadku tj. na przygotowanym przez

pełnomocnika spółki (...) egzemplarzu umowy o pożyczkę o nr (...) wypełnionym na dane osobowe P. C. podrobiła jej podpis i uzyskała pożyczkę w kwocie 800 zł, przy czym nie zamierzała jej spłacić.

/dowód: kserokopia umowy pożyczki o nr (...) k. 17 - 24, ekspertyza kryminalistyczna k. 96 - 149/.

Z uwagi na to, że P. C. nie dokonywała spłat z tytułu zawartych umów pożyczek wymienionych wyżej, na których jej podpis sfalszowała M. P. wszczęto egzekucję. Przedtem kilkakrotnie w celu ugodowego załatwienia sprawy zgłaszali się do niej przedstawiciele firmy (...) sp. z o.o. oraz (...) SA.

/dowód: zeznania świadka M. O. k. 33 - 37, 312, zeznania świadka K. Ł. k. 29 - 30, 248 – 249, zeznania świadka R. J. k. 31 - 32, 349, zeznania świadka I. S. k. 42 – 43, 249, zeznania świadka I. B. k. 242/.

Ostatecznie pożyczka w (...) Sp. z o.o. została całkowicie spłacona, a środki na jej spłatę przekazała M. P.. Do spłaty na rzecz firmy (...) SA pozostała kwota 424,90 zł. tytułem tzw. należności pobocznych, bowiem kwota główna pożyczki również została spłacona.

/dowód: pismo z (...) Sp. z o.o. k. 334, pismo z firmy (...) SA k. 359 - 362/.

Dwa podpisy o brzmieniu (...) oraz (...) widniejące w obrębie rubryk o nazwie (...) oraz „(...) (...)” pierwszej i trzeciej strony Umowy (...) Tygodniowej (...), zawartej pomiędzy (...) S.A. w K. reprezentowanej przez pełnomocnika R. J., a pożyczkobiorcą P. C., datowanej 17 maja 2013 roku zostały nakreślone przez M. P., której wzory i podpisów zostały przekazane do badań w charakterze materiału.

Podpis o brzmieniu (...) widniejący w obrębie rubryki o nazwie „data i podpis Wystawcy weksła” Porozumienia co do sposobu wypełnienia weksła in blanco, deklaracja wystawcy weksła in blanco, zawartej pomiędzy (...) S.A. w K., a wystawcą weksła in blanco P. C., datowanego na dzień 17 maja 2013 roku został nakreślony przez M. P., której wzory pisma i podpisów zostały przekazane do badań w charakterze materiału porównawczego.

Podpis o brzmieniu (...) widniejący w obrębie rubryki o nazwie „podpis Klienta” instrukcji szybkiego dostępu poprzez stronę internetową (panel sterowania), wystawionej na nazwisko P. C., datowanej na dzień 17 maja 2013 roku został nakreślony przez M. P., której wzory pisma i podpisów zostały przekazane do badań w charakterze materiału porównawczego.

Podpis o brzmieniu (...) widniejący w obrębie rubryki o nazwie (...) Wniosku o (...) /Zmiana D. O., tartego pomiędzy (...) S.A. w K., a P. C., datowanego na dzień 17 maja 2013 roku został nakreślony przez M. P., której wzory pisma i podpisów zostały przekazane do badań w charakterze materiału porównawczego.

Dwa podpisy o brzmieniu (...) widniejące w obrębie rubryk o nazwie (...) Umowy Pożyczki Nr (...), zawartej pomiędzy pożyczkodawcą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowaną przez R. J., a pożyczkobiorcą P. C., datowanej na dzień 17 maja roku zostały nakreślone przez M. P., której wzory pisma i podpisów zostały przekazane do badań w charakterze materiału porównawczego.

Dwa podpisy o brzmieniu (...) widniejące w obrębie rubryk o nazwie (...) oraz „Data i czytelny podpis Pożyczkobiorcy” Pożyczki Dodatkowej Nr (...), zawartej pomiędzy pożyczkodawcą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. reprezentowaną przez R. J., a pożyczkobiorcą P. C., datowanej na dzień 17 maja 2013 roku zostały nakreślone przez M. P., której wzory pisma i podpisów zostały przekazane do w charakterze materiału porównawczego.

Podpis o brzmieniu (...) widniejący w obrębie rubryki o nazwie „czytelny podpis Pracownika” dyspozycji klienta do pracodawcy, wystawionej przez pracownika P. C., datowanej na dzień 17 maja 2013 roku został nakreślony przez M. P., której wzory pisma i podpisów zostały przekazane do w charakterze materiału porównawczego.

Podpis o brzmieniu (...) widniejący w obrębie rubryki o nazwie „Imię i nazwisko pożyczkobiorcy” upoważnienia dla (...) Sp. z o.o. z siedzibą nazawie do pozyskania z Biura (...) S.A. z siedzibą w W., informacji gospodarczych, wystawionego na dane konsumenta P. C., datowanego na dzień 17 maja 2013 roku został nakreślony przez M. P., której wzory pisma i podpisów zostały przekazane do badań w terze materiału porównawczego.

/dowód: Ekspertyza Kryminologiczna Dokumentów k. 96 - 149/.

W chwili popełnienia zarzucanych jej czynów M. P. nie była karana. Natomiast w okresie późniejszym została skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia:

- 22 stycznia 2015r. w sprawie sygn. akt II K 1013/14 za czyn z art. 270 kk;

- 09 lutego 2015r. w sprawie sygn. akt II K 1281/14 za czyn z art. 286 § 1 kk;

- 29 kwietnia 2015r. w sprawie sygn. akt II K 252/15 za czyn z art. 270 § 1a kk;
 - 07 sierpnia 2015r. w sprawie sygn. akt II K 492/15 za czyn z art. 190a § 2 kk;
 - 04 września 2015r. w sprawie sygn. akt II K 461/15 za czyn z art. 270 § 1 kk;
 - 27 października 2015r. w sprawie sygn. akt II K 570/15 za czyny z art. 286 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;
 - 20 kwietnia 2016r. w sprawie sygn. akt II K 1016/15 za czyny z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;
- oraz wyrokiem łącznym 29 kwietnia 2016r. w sprawie sygn. akt II K 8/16

/dowód: dane o karalności k. 163, odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 22-01-2015 r. w sprawie sygn. akt II K 1013/14- k. 184, odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 09-02-2015 r. w sprawie sygn. akt II K 1281/14- k. 185, odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 29-04-2015 r. w sprawie sygn. akt II K 252/15- k. 186, odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 07-08-2015 r. w sprawie sygn. akt II K 492/15- k. 187, odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 04-09-2015 r. w sprawie sygn. akt II K 461/15- k. 188, odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 27-09-2015 r. w sprawie sygn. akt II K 570/15- k. 189 - 190, odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 20-04-2016 r. w sprawie sygn. akt II K 1016/15- k. 191 - 198, odpis prawomocnego wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 29-04-2016 r. w sprawie sygn. akt II K 8/16- k.199 - 200/.

Oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Nie była w stanie jednak dokładnie przypomnieć sobie okoliczności ich popełnienia. Potwierdziła, że ona nakreśliła podpisy na umowach za P. C.. Nie pamiętała na co przeznaczyła pieniądze, które uzyskała.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. P. k. 160 – 162/.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Przeprowadzone przed Sądem postępowanie dowodowe w sposób nie budzący wątpliwości potwierdza, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów.

Dokonując ustaleń w zakresie okoliczności związanych z zawarciem umów pożyczek w firmie (...) SA w K. o nr (...) oraz z firmie (...) sp. z o.o. o nr (...) na nazwisko P. C. Sąd opierał się na kserokopiach ww. umów pożyczek oraz ekspertyzie kryminalistycznej dokumentów, która potwierdziła, iż P. C. nie nakreśliła swoich podpisów na wymienionych umowach, natomiast podpisy naniesione zostały ręką M. P.. Wskazana ekspertyza posiada walor wiarygodności, bowiem sporządzona została przez uprawnioną do tego osobę, jest wyczerpująca, jasna i zupełna, nie budzi wątpliwości.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania P. C. (obecnie U.), która potwierdziła, iż nie składała podpisów pod umową z (...) SA w K. o nr (...) oraz z (...) sp. z o.o. o nr (...). Jej zeznania korespondują z pozostałym wyżej wymienionym materiałem dowodowym, a także z wyjaśnieniami oskarżonej, która przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Z uwagi natomiast na wielość dokonanych przez nią oszustw, nie potrafiła podać w jakich okolicznościach doszło do podrobienia tych podpisów. Wyjaśnienia M. P. stanowią jednak wiarygodne źródło dowodowe, bowiem potwierdzają logiczny ciąg zdarzeń wynikający ze zgromadzonego materiału dowodowego. Poza tym, jak potwierdza pismo z firmy (...) sp. z o.o. spłaty pożyczki zaciągniętej na nazwisko P. C. dokonała M. P.. W sytuacji zaś gdyby nie ona zaciągnęła to zobowiązanie nie poczuwałaby się do obowiązku jego spłaty.

Sąd oczywiście zauważa, iż P. U. jest osobą funkcjonującą w dolnych poziomach rozwoju intelektualnego i z tego względu rozważał przeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka w obecności biegłego psychologa. Jednakże z uwagi na fakt, iż pokrzywdzona nie potrafiła sobie przypomnieć okoliczności związanych z zarzutami stawianymi oskarżonej, zaś sama M. P. nie kwestionowała swojego sprawstwa odstąpił od przeprowadzania opinii biegłego w tym zakresie.

Zeznania świadków M. O., K. Ł., R. J., I. B. oraz I. S. mają w zasadzie charakter drugorzędny i potwierdzają jedynie schemat działania zarówno (...) SA, jak i (...), który dawał możliwość popełnienia przestępstwa, takiego jak w przypadku M. P.. Kierownik regionalny, który podpisywał umowę i dawał przedstawicielowi handlowemu pieniądze przeznaczone na pożyczkę, nie miał w ogóle kontaktu z klientem. Wszystkich formalności dokonywał przedstawiciel handlowy. Dysponował on również danymi klienta. Wymienieni świadkowie nie posiadali jednak wiedzy co do czynów zabronionych popełnianych przez oskarżoną oraz o ich okolicznościach.

M. P. natomiast korzystała z zaufania, jakim darzyła ją P. C. zaciągnęła na nazwisko swojej koleżanki kilka pożyczek za jej wiedzą i zgodą oraz dokonała ich spłaty. Kolejne zobowiązanie postanowiła jednak zaciągnąć bez wiedzy pokrzywdzonej i nie dokonywać jego spłaty. Poza tym jak wynika z załączonych do akt odpisów prawomocnych wyroków, oskarżona w podobny sposób wielokrotnie oszukała inne osoby. Nadto Sądowi z urzędu wiadomym jest, iż w okresie, gdy toczyło się przedmiotowe postępowanie, Prokurator Rejonowy w Bełchatowie wszczął kolejne postępowanie przeciwko M. P. o tożsame czyny.

Za wiarygodną uznano treść dokumentów i akt ujawnionych oraz zaliczonych w poczet materiału dowodowego za zgodą stron bez odczytywania, gdyż nie budziły one wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony.

Karalność oskarżonej Sąd ustalił w oparciu o informację z (...) oraz odpisy prawomocnych wyroków, bowiem sporządzone zostały przez uprawnione do tego osoby i Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności mogących świadczyć o ich nieprawdziwości.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd uznał M. P. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów z tą zmianą, iż przyjął, że stanowią one jedno zachowanie podjęte w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, to jest czyn wypełniający dyspozycję art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

W niniejszej sprawie zastosowanie miały – stosownie do treści art. 4 § 1 kk przepisy Kodeksu karnego obowiązujące do dnia 30.06.2015 r., albowiem są one względniejsze dla sprawcy ze względu na ewentualne zawieszenie wykonania orzeczonej kary.

W przypadku przestępstwa oszustwa określonego w art. 286 § 1 kk wymagany jest, aby sprawca w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego zachowania.

Błędem jest niezgodność między obiektywną rzeczywistością a jej odbiciem w świadomości człowieka. W przypadku osoby prawnej dla oceny, czy została ona wprowadzona w błąd lub czy wykorzystano jej błędne przeświadczenie o rzeczywistości, decydujące znaczenie ma stan świadomości osób wchodzących w skład organu tej osoby lub działających z ich umocowania.

Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby, przy czym przed podjęciem działania przez sprawcę pokrzywdzony nie ma błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. Innymi słowy, w sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego fałszywe wyobrażenie.

W rezultacie wprowadzenia w błąd pokrzywdzony ma rozporządzić mieniem, a więc pomiędzy zachowaniem sprawcy, polegającym na wprowadzeniu w błąd i niekorzystnym rozporządzeniem mieniem zachodzić musi związek przyczynowy.

Czyn z art. 286 § 1 kk jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Sprawca, podejmując działanie, musi mieć wyobrażenie pożądanego dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem wynikowym (ewentualnym). Charakterystyczny dla strony podmiotowej zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Elementy przedmiotowe muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania. Oszustwo z punktu widzenia znamion strony podmiotowej może być bowiem popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym (kierunkowym - *dolus coloratus*), obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy (zob. wyrok SN z 22 listopada 1973 r., III KR 278/73, OSNPG 1974, nr 7, poz. 81). Taki właśnie zamiar występował u M. P.. Doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmy (...) SA oraz (...) sp. z o.o. oraz P. C. poprzez wprowadzenie w błąd co do osoby pożyczkobiorcy i zamiaru zwrotu pożyczki. Działała przy tym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Oskarżona dopuściła się więc omawianego przestępstwa umyślnie, w zamiarze bezpośrednim jego popełnienia.

Zachowania oskarżonej wypełniły także znamiona czynu zabronionego z art. 270 § 1 kk. Zgodnie z art. 270 § 1 kk odpowiada za fałszerstwo materialne ten, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. M. P. natomiast podrobiła podpis P. C. na umowie pożyczki wypełnionej na jej dane i użyła go w celu uzyskania pożyczki dla siebie.

Zbieg powyższych przepisów ma charakter realny, gdyż reguły specjalności, konsumpcji czy subsydiarności w odniesieniu do zbiegających się przepisów nie znajdują zastosowania. W związku z tym, zgodnie z art. 11 § 2 kk Sąd dokonał kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonej i uznał, że zachowania oskarżonej wyczerpują dyspozycję art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Ponadto popełnione zostały w warunkach art. 12 kk, tj. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Przypisane oskarżonej czyny miały charakter zawiniony. W ustalonym stanie faktycznym M. P. mogła zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby jej winę. Ponadto, zachowania oskarżonej były bezprawne, a stopień ich społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

Przy wymiarze oskarżonej kary Sąd na jej korzyść poczytał przyznanie się do winy oraz fakt, iż w toku postępowania w znacznej części naprawiła szkodę (splacając jedną pożyczkę w całości, zaś w drugą w zakresie należności głównej), zaś na niekorzyść trybu życia oskarżonej po popełnieniu przypisanego jej czynu skutkujący wielokrotną karalnością za tożsame przestępstwa oraz to, iż z popełniania przestępstw w postaci oszustw uczyniła sobie sposób na życie.

W przekonaniu Sądu wymierzona oskarżonej na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk kara ośmiu miesięcy pozbawienia wolności odpowiada przede wszystkim stopniowi winy oskarżonej oraz społecznej szkodliwości jej czynów. Podkreślić, bowiem trzeba, że oskarżona działała umyślnie, gdyż bez wątplenia podpisując umowy pożyczki na dane P. C., podrabiając jej podpis i przywłaszczając sobie pieniądze z uzyskanych pożyczek, chciała popełnić czyn zabroniony. Działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, a wykorzystała do tego fakt iż była przedstawicielem handlowym firmy zajmującej się udzielaniem pożyczek oraz wykorzystała dane swojej koleżanki.

Z uwagi na to, że oskarżona dopuściła się przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, Sąd w oparciu o art. 33 § 2 kk obok kary pozbawienia wolności wymierzył grzywnę 50 stawek dziennych ustalając w oparciu o wysokość zarobków oskarżonej (4.000zł), stan zdrowia, wiek i wykształcenie oraz fakt posiadaniu na utrzymaniu dzieci wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

Popelnienie przez oskarżoną szeregu tożsamyh przestępstw prowadzi do wniosku, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełni wobec M. P. roli prewencyjnej ani wychowawczej, mimo iż w chwili czynu była ona formalnie osobą niekaraną. Oskarżona jako stosunkowo młoda osoba do czasu wydania wyroku wchodziła już wielokrotnie w konflikt z prawem, popełniając przede wszystkim przestępstwa przeciwko mieniu, co świadczy o tym, że jest on osobą permanentnie naruszającą porządek prawny, zdobywając środki materialne na drodze przestępstwa. Dlatego trudno w jej przypadku mówić o pozytywnej prognozie kryminologicznej i należy uznać, że jedynie kara bezwzględneho pozbawienia wolności może jej uświadomić naganność naruszania porządku prawnego i powstrzymać w przyszłości przed popełnianiem przestępstw. Sąd z urzędu poza tym ma wiedzę o tym, że w stosunku do M. P. prowadzone są kolejne postępowania w sprawie dokonywanych oszustw.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk Sąd z uwagi na zbędność dla postępowania nakazał zwrócić po pozostawieniu w aktach sprawy kserokopii:

- firmie (...) SA dowód rzeczowy szczegółowo opisany w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) na karcie 49 akt pod pozycją 1;
- firmie (...) sp. z o.o. dowód rzeczowy szczegółowo opisany w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) na karcie 49 akt pod pozycją 5.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził od oskarżonej M. P. na rzecz pokrzywdzonej P. U. (uprzednio C.) kwotę 424,90 złotych tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Obecnie bowiem z tytułu pożyczki zaciągniętej w (...) SA pozostała do spłaty powyższa kwota.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z § 11 ust. 2 pkt 3 oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej poniesione przez nią wydatki z tytułu ustanowienia pełnomocnika w kwocie 1512 zł.

W oparciu o art. 627 kpk i art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 380 zł tytułem opłaty oraz kwotę 2094 zł tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków.